

Det demografiska självmordet

Som skrivande personer får Gunnar och jag många mail från läsare och andra som hittat material de tror att vi kan ha intresse av. Många skriver också själva. Det är en ström av information, där ingen av oss vare sig hinner eller har lust att ta del av allt. Med tiden har vi lärt oss att vissa personer är bättre än andra på att förmedla och själva skriva texter som vi har "glädje" av. Så tack Stefan, Stefan, Julia, Memento, Lars-Erik, Darkwing Duck, Janne, Ann, Christer, Magnus, Anders, Lotten och alla ni andra. Några nämnda och andra som också borde ha nämnts. Medaljens baksida är att det vi får oss tillsänt nästan aldrig är uppmuntrande att läsa, se och lyssna till. Så gott som allt handlar om hur det går åt helvete, såväl för Sverige som för Västerlandet.

En del texter och filmer värjer vi oss emot, därför att de gör för ont. Men vi reagerar inte helt lika. Gunnar är känsligare än jag, vilket möjligen beror på att han inte skriver lika ofta. För mig handlar det om arbetsmaterial, där jag sorterar det som väcker mitt intresse i tre kategorier: sådant som jag tar del av men inte skriver om, sådant jag tänker mig att skriva om (vilket långt ifrån alltid blir av) och – givetvis – sådant som på ett eller annat sätt hamnar i mina texter. Det är något av en terapeutisk process, där känslorna aldrig riktigt släpps fram. Jag har inte tid att voja mig, jag arbetar!

Ibland, men inte ofta, händer det att en text, ett inspelat föredrag eller en film trasar sönder mina arbetsrutiner. Det hände med en video där den kanadensiske kommentatorn och författaren av politiska bestsellers Mark Steyn ger en påläst redogörelse för Europas

demografi. Den är drygt tjugofyra minuter lång och Stefan som skickat länken föreslår att jag ska ta upp den på bloggen.

<https://www.youtube.com/watch?v=St0CTQScIxA>

Sådana förslag nappar jag nästan aldrig på, men den här gången gör jag det, därtill på ett mycket osjälvständigt sätt. Jag ska helt enkelt sammanfatta det som Mark Steyn säger om Europas demografi. Det blir ingen text där jag blommar ut med egna formuleringar. Det är heller ingen mjukistext där man kan tycka si eller så. Det är granithård och mycket skrämmande information. Fan ta dig Mark Steyn för att du gjorde mig illa! Och tack för att du tar det ansvar och gör det jobb som svenska journalister inte gör.

Som den engelske historikern Arnold Toynbee konstaterat i sitt stora verk "A Study of History" går stora civilisationer inte under därför att de besegras, utan de begår självmord. Det är det ämne som dagens text handlar om – närmare bestämt Europas pågående demografiska självmord.

Europa som ett fäste för den västerländska civilisationen kommer att gå under. Jag tar det en gång till i kortversion: Europa går under! Det är inget skrämskott, ingen spekulation, inte ens en hypotes. Det är ett demografiskt faktum, en pågående process. Frågan är inte om det kommer att hända utan hur lång tid det tar.

Irland har sedan juni i år en ny premiärminister, Leo Varadkar. Han har indiskt ursprung, är homosexuell och född 1979, vilket gör honom till den yngste premiärministern någonsin i Irland, vilket irländska media givetvis tagit upp på både längden och tvären. Vad de emellertid inte gjort till någon stor fråga är att han är barnlös och att hans namn därmed kan läggas till en lång lista av barnlösa politiska ledare i Europa. Samtliga fyra ledare av Europas G7-länder är barnlösa: Englands Theresa May, Tysklands Angela Merkel, Frankrikes Emmanuel Macron och Italiens Paolo Gentiloni.

Av de sex medlemsstater som grundade EU – Frankrike, Tyskland, Italien, Belgien, Nederländerna och Luxemburg – leds fem av barnlösa premiärministrar, vilket betyder att dessa inte har något personligt intresse av frågor om barn och familjeliv. Utöver de redan nämnda gäller det också Hollands Mark Rutte och Luxemburgs Xavier Bettel. Den senare är visserligen gift, men med en man eftersom han är homosexuell – vilket betyder att storcken aldrig landat på hans tak. Undantaget av EU:s grundarstater är Belgien, som leds av Charles Michel. Han har två barn. Sex av Europas premiärministrar har således sammanlagt två barn. Vi kan fortsätta med Schweiz' Simonetta Sommaruga, Sveriges Stefan Löfven och Skottlands Nicola Sturgeon, som alla är barnlösa. Europas politiska elit är med andra ord representativ för ett Europa, där det är normalt att vara barnlös.

Att Grekland är på fallrepet känner de flesta till. Grekerna är korrupta och pank, de spenderar mer pengar än de har, statstjänstemännen pensionerar sig tidigt och landet har en tung välfärdsbörda. Med ett understatement, grekerna har ekonomiska problem. Men att

de också har ett demografiskt bekymmer får inte alls lika stor uppmärksamhet. När du ser filmer som *Mitt stora feta grekiska bröllop*, där en stel kille från en vit protestantisk överklassfamilj förälskar sig i en ung grekisk kvinna, så kryllar det av syskon och kusiner. Det är en myt. Som i de flesta Hollywood-filmer gestaltas en kliché från förgångens tid. I verklighetens Grekland har etthundra far- och morföräldrar inte fler än 42 barnbarn, vilket betyder att släkträdets har vänts upp och ner. Är det troligt att alla de skulder som 100 personer drar på sig kommer att betalas av deras 42 barnbarn?

Detta har också konsekvenser i andra sammanhang. Om du som företagare bygger ett köpcentrum med parkeringsplats för hundra bilar och det bara kommer 42 bilar, om du bygger ett kontor för 100 människor och det bara finns 42, det är inte så svårt att förstå att det inte kommer att bära sig ekonomiskt. Demografin påverkar allt och är obeveklig.

I England och Wales var en av nio kvinnor födda på 1940-talet barnlös vid 45 års ålder. Av kvinnor födda 1965 var en av fem barnlös. Var fjärde av de kvinnor som föddes på 1970-talet är barnlös. I Tyskland är 30 procent av alla kvinnor barnlösa. Av tyska kvinnor med universitetsutbildning är 40 procent barnlösa.

Många länder i Europa har tidig pensionsålder. Att pensioneras vid sextio års ålder är normalt. I några länder, Grekland och Frankrike exempelvis, kan det ske redan vid femtio års ålder. De som arbetar får således, som avslutning på sina liv, en trettio till fyrtio år lång semester, finansierad av de yngre som arbetar. Ett annat sätt att beskriva det på är att det sker en ekonomisk överföring från de yngre till de äldre. Det betyder att om det inte finns tillräckligt många unga personer som arbetar, kan de äldre inte få dessa tidiga pensioneringar.

Av de människor som importerats och till skillnad från européerna föder barn, är en majoritet muslimer. Muslimska ledare har inga problem med att förstå att detta på sikt betyder att muslimerna tar över Europa. Exempelvis har Turkiets president Erdoğan uppmanat muslimer i Europa att åtminstone föda fem barn. Men det behövs inte så många som fem för att detta ska bli en snabbare process än folk i gemen förstår. Om tio procent av befolkningen är muslimer och 90 procent sekulära före detta kristna européer, så låter det ju inte som det skulle vara så demografiskt hotfullt. Men om européerna har ett födelsetal på 1.3 barn per kvinna och muslimernas födelsetal är 3.5 betyder det att muslimerna hinner ifatt på bara två generationer.

Wiens demografiska institut, en av få institutioner som intresserar sig för denna fråga, säger att vid mitten av 2000-talet är en majoritet av österrikarna under femton år muslimer. Det är ett land där för inte så särskilt länge sedan nittio procent var katoliker. *Sound of Music*, som utspelar sig i Salzburg 1938, har hundra år senare en muslimsk majoritet. Folkbytet går med andra ord skrämmande fort.

Douglas Murray heter en författare som nyligen kommit ut med en bok som tar upp den demografiska frågan, *The Strange Death of Europe*, men han är ett undantag från det reguljära: tystnaden. Detta är en av historiens största demografiska transformationer, men folkbytet äger rum utan att politiker och opinionsbildare verkar bekymrade.

Dessutom tyder allt på att processen kommer att accelerera. Att Europa är utsatt för en massinvandring har ingen missat, även om makteliten gör sitt bästa för att giftstämpla det ordet. Det handlar emellertid inte om tillfälliga kriser som ger tillfälliga och hanterliga problem, utan det är ett permanent tryck på Europa, ett tryck som bara kommer att öka. Afrika är en kontinent som inte klarar att försörja en miljard människor. Vid nästa sekelskifte kommer kontinenten att ha en befolkning på fyra miljarder.

Med andra ord, den västerländska civilisation och det folk som byggde vår moderna värld är historia inom en inte särskilt avlägsen framtid. Demografiskt begår vi självmord. För den som tror att alla människor är likadana och utbytbara med varandra – att alla uppfattningar om skillnader är rasism – spelar detta inte någon roll. Men för dem som ser skillnader mellan folk med olika religioner, från olika delar av världen, är den demografiska omvandlingen skrämmande.

Om du anser att Italiens, Frankrikes, Sveriges och Tysklands bidrag till den moderna världens framgångar beror på vilka människor som befolkar dessa länder, har den demografiska omvandlingen stora konsekvenser för världen. Det gäller dels på lite sikt, dels också nu, i vår egen tid, eftersom folkutbytet leder till social oro och konflikter mellan olika grupperingar. Välfärden, som är så viktig i Europa, förutsätter solidaritet mellan ett samhälles invånare. Den som är ung ska vara villig att betala för de äldres välfärd. Om det inte innebär en alltför stor inskränkning i din ekonomi så är du beredd att göra det, när det handlar om dina egna far- och morföräldrar. Men om de gamla som du ska försörja tillhör en helt annan folkgrupp, hur villig blir du då att arbeta för deras välfärd? Hur villiga kommer Ahmed och Muhammed att vara att betala för Michaels och Hannas pensionärliv? Det är svårt att tro annat än att Europa har oroliga tider framför sig.

Ser vi till Sverige så har landet tagit emot så många ensamkommande unga män att könsobalansen för pojkar i den sena tonåldern är större än i Kina efter trettio år av ettbarnspolitik (den ledde till att många flickor aborterades). Om ett land har ett stort överskott på unga pojkar som inte har en chans till kvinnligt sällskap, räkna med sexuella övergrepp, konflikter och social oro. Den demografiska omvandlingen är vår tids största händelse och den drabbar så gott som allting.

Fungerande samhällen har en fot kvar i historien, medan de med den andra foten tar klivet in i framtiden. Vi som lever nu förvaltar arvet från tidigare generationer. Vår uppgift är att föra det vidare till nästa generation. Det är så mänskligheten förmedlar sig själv genom tiden. Europas folk har brutit den kedjan. Med det mångkulturella samhället har vi skapat ett Utopia, som saknar förutsättningar för att överleva. Det är ett samhälle som finns just nu

och försöker hålla kvar ögonblicket, likt Göthes Faust. Det går inte, det kan inte gå. Alla dessa Europas barnlösa politiska ledare verkar för att Europa tas över av en ny befolkning.

Ni som vägrar att tro att detta sker, argumentera emot. Om det går, visa att detta inte är sant. Gör bara inte som medierna gör inför det ojämförligt mest omvälvande skeendet i vår egen tid. De som ska slå larm, journalisterna och opinionsbildarna, de håller tyst.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2017/07/29/det-demografiska-sjalmordet/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.